

Petons de mico

Glòria Marín

Il·lustracions de Maria Guitart

El que no sabia en Biel quan estava estirat de bocaterrosa a la seva habitació llegint un llibre d'animals era que aquell dia viuria l'aventura més apassionant i peluda de la seva vida.

Va sentir soroll a casa la Rosaura, la seva veïna, i d'un bot es va posar dret i es va entrebancar amb la muntanya de llibres que estaven escampats per terra.

Al Biel sempre li havia agradat, la Rosaura. Deia que era la veïna més divertida del món: portava sabates de color verd, vestits de colors i tenia uns cabells esvalotats, arrissats i voluminosos que amagava sota barrets llampants.

La Rosaura tenia la mateixa edat que l'àvia Helena, però no s'assemblaven gens.

La Rosaura no parava mai a casa, li agradava viatjar pel món.

Quan tornava d'un dels seus viatges, al Biel li agradava escoltar les històries que explicava de tribus indígenes i d'animals que havia vist.

—Rosaura! —va cridar en Biel obrint la porta de la terrassa—. Rosaura!

La Rosaura estava conversant amb una hortència. Li agradava parlar amb les plantes —de vegades hi discutia i tot—, i també hi tenia

diàlegs interessants. Portava una jaqueta de colors, un barret gran com una olla que gairebé li tapava les orelles i uns guants de jardineria de color rosa amb taques de color vermell.

—Rosaura! —va tornar a cridar.

—Hola, preciós! Com has crescut! Marxo uns dies i quan arribo ja no et conec! —li va dir, acostant-se a la barana de la terrassa que separava les dues cases per fer-li un petó—. Vine cap aquí, marrec!

—Uns dies no, Rosaura. Has estat dos mesos fora! On has anat?

—Tant de temps? —va dir pensativa—. He anat a veure la meva amiga, la científica i biòloga Julieta Julivert —va dir, mentre netejava les fulles dels geranis.

—Has vist molts animals?

—Moltíssims... De fet... —Va callar de cop per continuar:— Ara tenen molts problemes: la desforestació de la selva porta a l'extinció moltes espècies d'animals i vegetals.

—Estan en perill, els animals, oi? —va dir en Biel amb els ulls oberts—. A l'escola ens han parlat del canvi climàtic, de com hem de tenir cura de la terra: reciclem, portem l'esmorzar dins de la carmanyola...

—Sí, noi —va afirmar ella posant els ulls en blanc—. La civilització moderna és un perill per a la supervivència de la selva i per als animals que hi viuen. Sort que els joves d'avui esteu més conscienciats.

—Que trist que ho hàgiu fet tan malament, els grans.

—Sí que és trist —va dir la Rosaura, ajupint-se

i dirigint-se al romaní i a la farigola—. A veure si us aclariu, vosaltres. Tu aquí... —va dir agafant el test de la farigola—. I tu aquí, amb la menta. Així!

Quan la Rosaura es va ajupir, al Biel li va semblar que el barret se li movia.

Es va fregar els ulls i va tornar a mirar el barret. Aquest cop li va semblar que hi veia una cua llarga i peluda.

La Rosaura continuava parlant amb les plantes, ara els tocava al fonoll i a l'heura. Uns ulls petits i brillants i dues manetes van aixecar poc a poc el barret.

—Rosaura!

—Biel, que no estic sorda! No em cridis! —va cridar ella.

—Rosaura... —va insistir en Biel tocant-se el cap i fent ganyotes—. Tens una bèstia amb cua i ulls sota el barret!

La Rosaura se'l va col·locar bé, tot amagant completament l'animaló, sense fer-ne cas.

—Vols dir que m'has regat bé les plantes? Les trobo una mica ensopides. Ja els cantaves

bé la cançó? —li va demanar al Biel, canviant de tema.

—Sí, cada dia... —va respondre ell sense treure els ulls del barret.

—A veure, quina tonada feies? —va voler saber la Rosaura, obligant-lo a cantar amb un moviment de cap i mà.

—«Obriu bé les fulletes, plantetes del meu cor, us daré bona aigüeta i així estareu fresquetes.»

—Potser hauries de cantar amb més energia —va dir dirigint-se a les plantes—. Aquest Biel...

—T'han trobat a faltar.

Dues manetes peludes van alçar el barret de la Rosaura i es van tornar a amagar.

En Biel es va empassar la saliva i va cridar:

—Rosaura! Tens un *mono* sota el barret!

—No és un *mono*! —va cridar la Rosaura—. És un mico, un simi antropomorfi!

—I què hi fa, un mico, sota el teu barret?

—Ai, fill meu... —va respondre, acostant-se a la barana on hi havia en Biel—. És tota una història. Recordes que t'he dit que venia de la selva, de veure la meva amiga, la científica Julieta Julivert? —va dir tocant-se el barret amb un copet fluix i delicat, amb el guant de plàstic rosa de taques vermelles—. Quiet! —va rondinar alçant els ulls.

—Sí, sí que m'ho has dit, però tens un mico al cap! —va insistir neguitós en Biel.

—Doncs ara la Julieta Julivert té molta feina, està lluitant per salvar les espècies d'animals que estan en perill per la pèrdua d'hàbitat causada pels incendis. És un desastre natural de grans dimensions.

—Rosaura!

—Xxt, no m'esveris que jaestic prou estressada. —Es va ventar amb el guant.— La Julieta Julivert em va demanar que m'emportés el seu mico mentre ella lluita per la conservació de la selva. És molt valenta.

—I el tindràs aquí amb tu? —va fer en Biel amb els ulls oberts i un somriure.

—I doncs, què vols que faci? És per una bona causa i després de tot el paperam i certificats que hem hagut de tramitar per treure'l del país, qualsevol el torna. La Julieta vindrà de seguida que pugui. Quan vinguis a casa t'endosaré tots els documents, carnets de vacunació, certificats de sanitat, passaport, carnet animal per a la seva estada aquí! Buf! Ni que fos el rei de la selva! —Es va aguantar el barret amb les

dues mans.— He hagut d'estar tot un dia tan-
cada a casa perquè s'adaptés.

—Rosaura! Soc un nen de vuit anys i vull
veure el mico que tens sota el barret, no els seus
papers!

—És clar, és clar, no cal que em cridis! Vine,
salta!

—No puc saltar! —li va dir amb els ulls es-
pantats—. Vinc pel carrer, obre'm la porta!

En Biel va baixar les escales com un coet i
va treure el cap pel menjador, on els pares des-
cansaven.

—Vaig a casa la Rosaura!

—Molt bé... Fes-li un petó de part nos-
tra —va sentir que li deia el pare.

Va sortir al carrer, va entrar al portal del
costat i va trucar i trucar.

La porta es va obrir a poc a poc.

—Que no tens les claus?

—Sí, les he deixat a casa.

—Au, entra! Sembla mentida que no sàpi-
gues que tinc trenta-cinc anys a cada cama,

noiet! —va dir parant la galta per al petó d'en
Biel, que va entrar directe cap al menjador.

—On és? On és? —li va demanar.

La Rosaura es va treure el barret.

Dels seus cabells esvalotats en va sortir
l'animaló més bonic que havia vist mai.

Duia els pèls escabellats i de punta, com si
s'hagués enrampat, i tenia uns ulls rodons,
negres i brillants com les bales de l'avi, el mor-
ro rosat i dos pàmpols peluts de color taronja
per orelles.

Meravellat per l'animaló, en Biel es va dei-
xar caure damunt del sofà de la Rosaura.

—Mico, baixa! —va cridar ella—. Tota
l'estona donant-me la tabarra mo-
vent-te, i ara... —li va dir estirant-li
la cua llarga i peluda—. Va, baixa!

El mico va grimpar i d'un
salt es va penjar al llum del
menjador, fent dringar les
llàgrimes de cristall i fent
enfadar la Rosaura.

